

A kihágási tanács elvi jelentőségű és figyelmet érdemlő egyéb határozatai

Két éve mult már annak, hogy a kihágási tanács fontosabb határozatait először hoztuk nyilvánosságra. A gyakorlat újabb és újabb olyan kérdéseket vet fel, amelyeknek eldöntése érdeklődésre tarthat számot. Ez alkalommal is számos elvi döntésrői lehet beszámolni, de ezek mellett egyéb olyan határozatokról, amelyekhez hasznosnak mutatkozik néhány szót hozzáfűzni.

Az alábbiakban most is először az eljárással kapcsolatos határozatokat ismertetjük és ezek után térünk reá az anyagi jogszabályokat érintő határozatokra:

Végzés: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet az elsőfokú ítélettel, valamint az eljárással együtt megsemmisíti és annak megállapítása mellett, hogy az ügy elbírálása az 1879. évi XXXI. t.-cikk 69. és 73. §-ában, valamint az 1896. évi XXXII. t.-cikk 22. §-ában foglalt rendelkezésekhez képest a rendőri büntetőbíróságok hatáskörén kívül esik, az iratokat az 1907. évi LXI. t.-cikk 8. §-ában foglalt rendelkezések alapján a m. kir. hatásköri bírósághoz felterjeszti és erről az utóbbidézett törvény 9. §-ában foglalt rendelkezések értelmében a sz.-i kir. járásbíróságot értesíti. *Megokolás: Az 1879. évi XXXI. t.-cikk idézett rendelkezései szerint, ha erdei lopás esetén az ellopott fa értéke 30 forintot s ehhez képest az 1928. évi X. t.-cikk 1. §-a alapján 60 pengőt meghalad, a cselekmény a büntetőtörvény értelmében vétségnek vagy büntettnek minősül. A hatáskör szempontjából elsősorban a feljelentésben előadott tényállást és az ott felszámított kárösszeget kell figyelembe venni s így a hatáskör kérdésében az érvényesített és nem a bizonyítási eljárás során kiderített vagy kiderítendő kárösszeg irányadó. Minthogy pedig a feljelentés 50 darab 100 pengő értékű faanyag ellopása miatt tétetett, az eljárás a kir. bíróság hatás-*

körébe tarozik. A rendőri büntetőbírószágok hatáskörét azért sem lehetett megállapítani, mert az 1896. évi XXXII. t.-cikk idézett 22. és 521. §-ában foglalt rendelkezések szerint a nagyobb hatáskörű kir. bíróság a büntetőügyet az alacsonyabb hatáskörű rendőri büntetőbírószághoz csak a tárgyalás kitüzése előtt teheti át, a sz.-i kir. járásbírószág pedig a hatáskör hiányát megállapító végzése előtt az ügyben már tárgyalást tartott. (4596/I.—932. kih.)

A kihágási tanács ezt a végzését a hatásköri bíróság által állandóan követett gyakorlat figyelembevételével hozta meg s a hatásköri bíróság ebben az esetben is a kir. járásbírószág hatáskörét állapította meg.

Az erdőtörvény 138. §-a megengedi, hogy a sértett kárkövetelését a 60 pengős értékhatáron vagy ezen alól is leszállíthassa (a 100 pengőt felülhaladó értékű fa ellopásának esetétől eltekintve) s ezzel a leszállítással a hatáskör kérdésébe beavatkozva az ügyet a kir. bíróság hatásköréből elvonhassa. Sértett ezt a jogát az erdőtörvény eredeti rendelkezései szerint az elsőfokú ítélet meghozataláig gyakorolhatta, a büntető perrendtartásról szóló törvény életbeléptetése óta azonban a helyzet megváltozott, a kárkövetelés leszállítása ugyanis a kir. bíróság hatáskörét csak akkor szünteti meg, ha még a tárgyalás kitüzése előtt történik.

Abban az esetben tehát, ha sértett a kir. bíróság előtt a tárgyaláson szállítja le kárigényét olyan összegre, amelynek alapján a vádbeli cselekményt már erdei kihágásnak kell minősíteni, a kir. bíróság az ügyet már nem teheti át a rendőri büntetőbírószághoz, hanem szélesebb hatáskörénél fogva a cselekményt mint kihágást köteles elbírálni és az erdőtörvény alapján hoz ítéletet.

A rendőri büntetőbírószág előtt sértettek ez a joga ninesen korlátozva, ha tehát a kárérték szerint a kir. bíróság hatáskörébe tartozó ügy a rendőri büntetőbírózágnál jelentetett fel, mindaddig, amíg az ügynek a kir. bíróságához való áttételét a rendőri büntetőbírószág ki nem mondta, a kárkövetelés összegét le lehet szállítani.

A közölt végzésnek fontos az a megállapítása is, amely szerint a hatáskör szempontjából nem a valóságos kísérték, hanem a *feljelentésben szereplő összeg az irányadó*. Erre nézve megjegyezhetjük még, hogy az erdőtörvényben foglalt 60 pengős értékhatárnál erdei lopás esetén a külön megtérítendő kártérítés beszámítása nélkül csak az ellopott dolog értékét kell figyelembe venni, legeltetés esetén pedig a kártérítés felszámított összegét tekintet nélkül arra, hogy az erdei érték és árszabályzat alapján vagy a közvetlenül megbecsülhető kár avagy mindkettő után igényeltetik.

Végzés: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet az elsőfokú ítélettel, valamint az eljárással együtt a Rbsz. 4. §-a alapján illetékesség hiánya miatt megsemmisíti és az iratoknak H. megyei város rendőri büntetőbírószágához való áttételét rendeli el. *Megokolás: D. sz. kir. város rendőri büntetőbírószágai az eljárásra sem az elkövetési hely, sem pedig terhelt lakóhelye szerint nem voltak illetékesek, mert az erdő, amelyben terhelt a kihágásokat elkövette, H. megyei város határában fekszik és terhelt is ottani lakos. (5064—933. BM. kih.)*

Az illetékesség kérdésében gyakorlatban sokszor fordul elő tévedés. A Rbsz. 4. §-a az illetékességet a kihágás elkövetésének helyéhez fűzi, de megállapítja annak a rendőri büntetőbírósnak illetékességét is, amelynek területén a terhelt lakik, ha a kihágást ennél jelentették fel és terhelt — legkésőbb kinallgatásáig — nem terjeszt elő illetékességi kifogást.

Az erdei kihágásoknál az illetékességre nézve nem ezeket a rendelkezéseket, hanem az erdőtörvény 130. §-át kell alkalmazni, amely szerint a terhelt lakóhelye szerint illetékes rendőri büntetőbírósnak kell eljárni s az elkövetési hely szerint illetékes rendőri büntetőbíróshoz csak tettenérés (zálogolás) esetén lehet a feljelentést előterjeszteni.

A Rbsz. idézett szakasza alapján ugyanis ennek a szakasznak szabályai nem érintik egyes törvényeknek azokat a rendelkezéseit, amelyek kivételes illetékességet állapítanak meg.

Végzés: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet az elsőfokú ítélettel, valamint az eljárással együtt megsemmisíti és az ügyben a további eljárást a Rbsz. 151. §. első bek. 1. pontjában foglalt rendelkezések alapján megszünteti stb. *Megokolás: A vádemelésre jogosult magánindítványa hiányzik, mert a sértett volt úrbéres erdőbirtokosság szervezetét szabályozó törvényes rendelkezések (az 1898. évi XIX. t.-cikk 11. §-ának 9. pontja és 26. §-a, valamint a 25. §. alapján érvényben lévő gazdasági ügyviteli szabályzat) értelmében L. I. b.-i lakosnak akár mint községi bírónak, akár pedig mint birtokossági tagnak nem állott hatáskörében a magánvádat sértett képviseletében előterjeszteni. Minthogy magánvádlóként a Rbsz.-ban foglalt általános eljárásjogi szabályok alapján is csak a sértett, illetve ennek meghatalmazottja, vagy törvényes képviselője léphet fel, stb. (2811—932. BM. kih.)*

Az állami kezelésben lévő erdők szempontjából figyelemreméltó határozat. Szóbanlévő esetben a feljelentést nem a birtokossági elnök, hanem a községi bíró tette meg anélkül, hogy meghatalmazását igazolta volna s az ügyet a m. kir. erdőhivatalnak sem hozták tudomására. A magánvád előterjesztésére különben is törvényes képviseleti jogánál fogva elsősorban a m. kir. erdőhivatal hivatott s az ügybe való bekapcsolása már azért is kívánatos, mert az eljárás folyamán sokszor felmerülnek olyan kérdések, amelyekkel az eljáró rendőri büntetőbírósg is tanácstalanul áll szemben. A m. kir. erdőhivatalok tehát a volt úrbéres erdőbirtokosságokat szerítsák reá arra, hogy a feljelentéseket nem közvetlenül, hanem a hivatalos út igénybevételével terjesszék elő.

Végzés: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet az elsőfokú ítélettel, valamint az eljárással együtt megsemmisíti és utasítja az elsőfokú rendőri büntetőbírósgot, hogy új eljárás lefolytatása mellett mindenik terheltre nézve külön hozzon új határozatot. *Megokolás: Az elsőfokú rendőri büntetőbírósg terhelték kihágási ügyeit a Rbsz. 7. §-ának megsértésével egyesítette. Ennek rendelkezései ugyanis az egyesítést csak az ügyek összefüggése*

alapján engedik meg, tehát abban az esetben, amidőn azonos kihágás elkövetésével több terhelt, vagy pedig egy terhelt több kihágás elkövetésével van vádolva, a közösen tárgyalt és közös ítéletbe foglalt ügyek között azonban ilyen összefüggés nincsen. (1968—934. BM. kih.)

Ebben az esetben egy erdőgazdaság 37 terhelt ellen egyszerre tette meg feljelentését olyan módon, hogy a kihágási naplónak hosszabb idő alatt összegyűlt adatait ugyanolyan nyomtatványra átmásolva tette át közös feljelentésként a rendőri büntetőbírósághoz. Így lett az egymástól teljesen független ügyekből egyetlen ügy 37 terhelttel, amelyben a rendőri büntetőbíróság közös eljárás alapján hozta meg az összes terheltre kiterjedő ítéletét.

Mint hogy a kihágási napló átmásolása nem jár kevesebb munkával, mint amennyivel a feljelentési űrlapok (nyomtatványok) kitöltése járt volna, az erdőgazdaság nyilvánvalóan a rendőri büntetőbíróság munkájának megkönnyítése érdekébe járt így el.

Ez az eljárás azonban amellett, hogy szabályellenes, az erdőtulajdonosra is hátrányos, mert ha valamelyik terheltnél a bizonyítás kiegészítése válik szükségessé, a többiek ügye is halasztást szenved s éppen így akkor is, ha csak egyetlen terhelt fellebbez, az ügy eldöntéséig a többiekben sem lehet az ítéletet végrehajtani, *egyrészt tehát az erdőtulajdonos nem jut idejében hozzá a követeléséhez, másrészt pedig a kihágást sem követheti azonnal a megtorlás, amelynek megelőző hatása tehát kellő módon nem érvényesülhet.*

Végzés: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet az elsőfokú ítélettel együtt megsemmisíti és a bizonyítás kiegészítése után új elsőfokú határozat hozatalát rendeli el. **Megokolás:** A Rbsz. 45. §-ának második bekezdésében foglalt rendelkezések megsértésével jártak el az alsóbbfokú rendőri büntetőbíróságok, amidőn a büntetés kiszabásánál is irányadó kárértéket az érvényben lévő erdei érték és árszabályzat alkalmazása helyett a magánvád adatokkal alá nem támasztott bejelentése alapján állapították meg. (4747—1933. BM. kih.)

Eszerint a döntés szerint az erdei érték és árszabályzat alkalmazásának elmulasztása semmisségi okot képez. A Rbsz. idézett szakasza értelmében ugyanis az erdei kihágásokból származó károk (eltulajdonított értékek) megbecslésére és megállapítására az erre vonatkozó külön szabályok irányadók. Az erdei érték és árszabályzat szerinti értékelést a feljelentés megtételénél rendszerint azok az erdőtulajdonosok szokták mellőzni, akiknek nincsen okleveles erdőmérnök erdőtisztjük; ilyenkor az eljáró rendőri büntetőbíróságra hárul a feladat, hogy a kárértéket a bizonyítási eljárás során az erdei érték és árszabályzat adatai alapján megállapítsa vagy megállapíttassa.

Végzés: A kihágási tanács a fellebbezést a Rbsz. 170. és 172. §-ai alapján hivatalból visszautasítja. **Megokolás:** Terhelt az 1934 március hó 3-án átvett ítélet ellen fellebbezését az ítéletben foglalt

szabályszerű figyelmeztetés ellenére nem az elsőfokú rendőri büntetőbírósnál mint illetékes hatóságánál terjesztette elő s emiatt a fellebbezés március 22-én, tehát a törvényes határidőn túl érkezett a megnevezett hatósághoz. Minthogy a fellebbezésnek az illetékes hatósághoz való megküldéséből eredő késedelem a fél veszélyére történik, a fellebbezést elkésettnek kellett tekinteni. (1908—934. BM. kih.)

Eszerint a határozat szerint abban az esetben, ha a fellebbezés nem az illetékes hatóságnál terjesztetett elő, *annak az illetékes hatósághoz való átételéből eredő késedelem a fél veszélyére történik. Ezt közigazgatási ügyeknél a törvény ki is mondja, a büntetőügyekre vonatkozólag azonban a Rbsz. ilyen rendelkezést nem tartalmaz, azonban a 169. és 170. §-aiból következik.*

Ítélet: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet akként változtatja meg, hogy terhelt pénzbüntetését az alsóbbfokon helyesen alkalmazott törvényszakasz alapján és a II. Bn. 24. §-ának figyelembevételével behajthatatlanság esetén tizenkettő (12) napi elzárásra átváltoztatható Hatvankettő (62) pengő 50 fillérre felemeli, egyben stb. *Megokolás: Az alkalmazott törvényszakasz alapján a pénzbüntetést a kárérték és annak negyedét kitevő kártérítés együttes összegében kell kiszabni s minthogy az alsóbbfokú ítéletek a pénzbüntetést ennek a szabálynak megsértésével szabták ki, a pénzbüntetést fel kellett emelni annak ellenére, hogy csak terhelt részéről adatott be fellebbezés. Kárérték stb. (3112—934. BM. kih.)*

A Rbsz. szerint az olyan fellebbezés alapján, amelyet terhelt javára terjesztettek elő, a feljebbviteli hatóság a kiszabott büntetést nem emelheti fel (205. §.). Ez a rendelkezés azonban abban az esetben, ha alsóbbfokon a *pénzbüntetés kiszabásával kapcsolatban anyagi jogszabálysértés történt, már nem alkalmazható, mert a II. Bn. 24. §-a szerint a II. Bn.-ban a pénzbüntetésre nézve előírt rendelkezések téves alkalmazása úgy a vádlott javára, mint annak terhére figyelembeveendő semmisségi ok, a II. Bn. pedig 21. §-ában többek között az erdei lopások után az erdő-törvény alapján kiszabandó pénzbüntetésre nézve is rendelkezik,*

Ítélet: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet részben megváltoztatja s terheltet az 1879. évi XXXI. t.-cikk 90. §-ába ütköző kihágás elkövetésében mondja ki bűnösnek, egyben stb. *Megokolás: Terhelt cselekménye az 1879. évi XXXI. t.-cikk 90. §-ába ütköző kihágást képez, mert jóllehet az erdőben visszahagyott, de levágásra már kijelölt és eladott fa ellopásával követtetett el. Az idézett törvény 91. §-a ugyanis csak az olyan úgynevezett*

hagyásfák (hagyoncok) ellopása esetén alkalmazható, amelyeknek az erdőben való visszahagyása erdőgazdasági érdekből történt, tehát akár az erdő felújítása, akár pedig értékesebb választékok nyérése, vagy a fatömeg emelése céljából, amelyek tehát a kihágás elkövetésének idejét túlhaladólag is fenntartandók lettek volna. (1194—932. BM. kih.)

Ítélet: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet akként változtatja meg, hogy terheltet az 1879. évi XXXI. t.-cikk 90. §-ába ütköző kihágásban mondja ki bűnösnek és ezért őt stb. *Megokolás: Terhelt cselekményét az 1879. évi XXXI. t.-cikk 91. §-ának a) pontja helyett annak 90. §-a alapján kellett minősíteni, mert az eljárás nem szolgáltatott bizonyítékot arra nézve, hogy terhelt egymás mellett lévő fákat és úgy vágott volna ki, hogy ezáltal az erdő záródása megbontatott. Ennek alapján stb. (2837—934. BM. kih.)*

A közölt két ítélet az erdőtörvénynek az erdei falopás minősített esetére vonatkozó rendelkezéseivel kapcsolatos.

Az előbbidézett ítélet olyan erdei falopást büntetett, amelynek tárgya a vágásterületen még lábön álló, de már eladott hagyásfa volt, a kihágási tanács értelmezése szerint tehát az ilyen eset nem meríti ki a 91. §. ismérveit.

A másik ítélet pedig arra hívja fel a figyelmet, hogy amidőn a magánvádlo a feljelentésben a 91. §. alkalmazására tesz javaslatot, ezt megfelelően indokolni kell.

Ítélet: A kihágási tanács a kivételes jogorvoslati kérelemnek helyet adva, az ítéletet akként változtatja meg, hogy a bűnjelként lefoglalt faanyag elkobzása helyett annak sértett részére való kiadását rendeli el. *Megokolás: Az ítélet a Rbsz. 95. §-ában foglalt rendelkezéseket sértette meg, amidőn a bűnjelként lefoglalt, de sértett tulajdonát képező faanyag visszaszolgáltatása helyett annak elkobzását mondotta ki. (2265—934. BM. kih.)*

A Btk. 61. §-a azoknak a tárgyakkal elkobzását, amelyek a bűncselekmény által hozattak létre, csak abban az esetben teszi kötelezővé, ha azok a tettes, vagy részes tulajdonai vagy ha azoknak birtoklása (használata) egyébként is tiltva van. A rendőri büntetőeljárásban lefoglalt tárgyak visszaadására nézve az ítéletben idézett szakasz rendelkezik, amely szerint ha a terhelnél lefoglalt tárgy kétségtelenül a sértett tulajdona vagy jogtalanul az ő birtokából vették el, azt a sértettnek kell visszaadni. Az erdőtulajdonosnak tehát föltétlenül igénye van az ellopott faanyag visszaszolgáltatására.

Ítélet: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet akként változtatja meg, hogy terheltet 9 drb juh legeltetésével elkövetett

kihágásban mondja ki bűnösnek, továbbá terhelt pénzbüntetését stb. *Megokolás: A póteljárás során beigazolást nyert, hogy a kihajtott állatok között 6 drb. szopós bárány volt. Ezeket a kihágási cselekmény elkövetése szempontjából figyelmen kívül kellett hagyni, mert az 1879. évi XXXI. t.-cikk 100. §-a értelmében az anyjuktól el nem választott szopós állatokkal nem lehet legeltetési kihágást elkövetni s az egyetlen kivételt etekintetben a csikó képezi. Ehhezképest stb. (729—932. BM. kih.)*

Az idézett törvényszakasz részletesen megállapítja, hogy legeltetési kihágások esetén az egyes állatok után mennyi pénzbüntetést kell kiszabni. A felsorolásba a szopós állatok közül csupán a csikó vétetett be.

Ítélet: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet akként változtatja meg, hogy a megállapított kártérítési összegek egyetemleges viselésére vonatkozó rendelkezést megsemmisíti és terhelteket a reájuk külön-külön kirótt kártérítés megfizetésére és egyetemleges felelősség kimondása nélkül kötelezi. *Megokolás: Mint-hogy terheltek egy időben és ugyanabban az erdőrészben, de közös elhatározás nélkül és nem együttesen legeltettek, az alsóbbfokú ítéletek a legeltetést mindenik terheltnél külön cselekményként bírálták felül és külön-külön szabták ki a büntetést is, ebből következőleg azonban egységes kihágási cselekmény hiányában mindenik terhelt csak a saját jószága által okozott kárért tehető felelőssé. (1124—933. BM. kih.)*

A magánjogi felelősség egyetemlegességével kapcsolatban hozott határozat. Bővebb indokolást nem igényel.

Végzés: A kihágási tanács a másodfokú ítéletet az elsőfokú ítélettel, valamint az eljárással együtt megsemmisíti és az iratoknak az illetékes kir. járásbíróshoz való áttételét rendeli el. *Megokolás: A sértettek által megállapítani kért magánjogi követelés összege felülhaladja az 1879. évi XXXI. t.-cikk 69. §-ában foglalt 30 forint alapján az 1928. évi X. t.-cikk 1. §-ában megállapított 60 pengő értékhatárt, amelyen alúl a cselekmény mint kihágás a rendőri büntetőbíróóságok hatáskörébe tartozik. Mint-hogy a tilos legeltetés ugyanazon alkalommal megszakítás nélkül folytatólagosan történt, a vád tárgyává tett legeltetés egységes cselekményt képez, tekintet nélkül arra, hogy a legeltetett erdőterület tulajdonjogilag több személy között oszlik meg s hogy ekként a cselekmény többek kárára követtetett el. A tilos legel-*

tetés tehát ebben az esetben csupán egyrendbeli büntetendő cselekmény tényáladákat valósítja meg, ebből következőleg azonban a minősítés és hatáskör szempontjából az okozott kárt is egységes egésznek kell tekinteni. Az 1879. évi XXXI. t.-cikk 69. §-ának második bekezdése értelmében különben is az érvényesített kárösszegeket csak akkor lehet külön-külön venni figyelembe, ha azok többrendbeli erdei kihágásból származnak. Fentiekhez képest tekintettel arra, hogy a sértett erdőtulajdonosok által érvényesített 2—20 pengő között változó magánjogi követelések együttvéve 88 pengőt tesznek ki, az alsóbbfokú rendőri büntető-bíróságok az ügyet hatáskörüket túllépve vették érdemleges tárgyalás alá. (2400—932. BM. kih.)

Ebben a végzésben egymással összekapcsolva két éspedig egy anyagi és egy eljárásjogi szempontból figyelemreméltó elvi döntés foglaltatik. Az egyik szerint abban az esetben, ha több személy tulajdonában lévő erdőtesten belől történik a legeltetés, a cselekmény csak egy kihágást képez; a másik az, hogy ilyen esetben a hatáskör szempontjából az egyes erdőtulajdonosok által igényelt kárösszegeket nem külön-külön, hanem azoknak együttes összegét kell figyelembe venni. A végzés szövege különben annyira részletes, hogy nincsen külön hozzáfűzni való.

Ítélet: A kihágási tanács a másodfokú ítéletnek S. A. IV. rendű terheltre vonatkozó részét megváltoztatja és nevezettet az ellene emelt vád és jogkövetkezményei alól felmenti; a másodfokú ítéletnek stb. *Megokolás: A kihágási tanács S. A. terheltet azért mentette fel a terhére rótt kihágás vádjá és jogkövetkezményei alól, mert B. L. tanu vallomása szerint a vádbeli cselekményt nem ő, hanem közelebről meg nem nevezett apja követte el s ehhezképest terheltet mint az állatok tulajdonosát az 1879. évi XXXI. t.-cikk 84. §-ában foglalt rendelkezések értelmében csak a tettessel együtt lehet annak elítélése esetén és csak a magánjogi követelésben, valamint az eljárási költségekben elmarasztalni. R. I. és H. M. terhelték bűnösségét stb. (1322—933. BM. kih.)*

Ennek a végzésnek közlésével a hiányosan és helytelenül szerkesztett feljelentések körülményeire kívánom a figyelmet felhívni. Nem csak a hatóságoknak a fölösleges munkától való mentesítése, de az erdőtulajdonos érdekeinek védelme szempontjából sem közömbös, hogy a feljelentések kellő alapossággal és a törvényes rendelkezések figyelembevételével terjesztessenek elő. Emellett az alsóbbfokú rendőri büntető-bíróságok a reájok hárított munka nagy tömegében nem mindig képesek az ügyekbe úgy belemélyedni, ahogyan az kívánatos volna s így sokszor hárul a magánvád képviselőjére a feladat, hogy az eljárást irányítsa. Az erdőtiszt tehát az erdőörököt megfelelő utasítással lássa el és őket az egyes kihágások körülményeit részletesen felölélő olyan jelentéstételre

kötelezze, amelynek alapján feltétlenül helytálló feljelentéseket lehessen előterjeszteni, de a magánvád képviselőjében eljáró erdőtisztnek is a tárgyaláson még mindig alkalma van az ügy alakulásához képest olyan lépéseket tenni, amelyekkel a kívánt határozat hozatalát biztosítani lehet.

Közli és magyarázza: **Dr. Ajtay Sándor.**

Az ebtartásról

Írta: **dr. Vadas Zoltán miniszteri osztálytanácsos.**

Roth Gyula igen tisztelt barátom e lapok júliusi számában a fenti cím alatt, főleg a vadászati érdekekkel kapcsolatban az ebtartásra vonatkozólag egy javaslatot dolgozott ki, amint írja: „a ma érvényben levő ebtartási rendelkezések célirányú megváltoztatása érdekében.” Mint a földművelésügyi minisztérium állategészségügyi igazgatási osztályának helyettes vezetője és az ebtartással kapcsolatos ügyeknek egy évtized óta előadója, indokoltnak tartom, hogy az ebtartásra vonatkozó és ezidő szerint érvényben levő rendelkezéseket röviden ismertessem, annál is inkább, mert a Roth Gyula által javasolt intézkedések legnagyobb része már hosszú évek óta érvényben van és az állategészségügyi igazgatásnak egyik fő célja éppen az, hogy a veszetzégi esetekkel kapcsolatban az ebtartás kérdését a kor színvonalához mértelen rendezze. Hogy Roth Gyula mit ért a mai rendelkezések „célirányú” megváltoztatásán, azt nem is sejtem.

A veszetzég elleni védekezésnek ugyanis egyik integráns része az ebtartás szabályozása és ezzel kapcsolatban az ebadó kivétele.

Sajnos Magyarországon a veszetzég még mindig nagy mértékben van elterjedve s ép ezért e tekintetben a legszigorúbb rendelkezések indokoltak.

A veszetzég elterjedésére vonatkozó rendelkezésre álló számadatok* szerint veszetzéggel fertőzve volt az

	vár- megye	th. város	járás	község
1931. évben . . .	22	8	111	410

Veszetzéggel megbetegedett:

	eb	macska	ló	szarvas- marha	juh, kecske	sertés
1931. évben .	656	44	8	113	15	54

* Állategészségügyi Évkönyv az 1931. évről. Bpest, 1933.